

indført, har man besluttet sig til at fremsætte nærværende lovforslag.

Nærværende lovforslag er i sin opbygning fuldstændig i overensstemmelse med loven af 30. marts 1942, og der er i forhold til den nævnte lov kun foreslået ændringer på et par enkelte punkter.

I § 1, stk. 2, i loven af 30. marts 1942 var refusionsbeløbet fastsat til 70 øre pr. arbejdstime, men blev senest ved lov-anordning af 17. marts 1945 forhøjet til 80 øre. Dette refusionsbeløb måtte man stadig ved ændringer i loven tilpasse efter de svingende arbejds lønninger. Da dette må anses for upraktisk, foreslås det, at der i stedet fastsættes en refusion på 40 pct. af arbejds lønnen, hvilket svarer til den kommunerne hidtil ydede refusion.

Ifølge § 2, stk. 2, i loven af 30. marts 1942 var arbejdstiden fastsat til 36 timer pr. uge for forsørgere og 30 timer pr. uge for ikke-forsørgere. Da denne i forhold til

frit arbejde stærkt nedskårne arbejdstid har bevirket, at der kun kan opnås en ret beskeden ugeførtjeneste, og da dette, som foran anført, må antages at være en af årsagerne til lovens forholdsvis ringe anvendelse, har man anset det for påkrævet at foretage en forhøjelse af arbejdstiden. Der kan endvidere henvises til den i beskæftigelsesloven af 30. marts 1946 gennemførte forhøjelse af arbejdstiden fra 40 til 48 timer ugentlig. Ved lovforslagets § 2, stk. 2, er arbejdstiden derfor foreslået forhøjet til 48 timer pr. uge.

Da den heromhandlede lovgivning i tiden indtil 31. marts 1946 havde bestået i ca. 12 år, er loven — i overensstemmelse med beskæftigelsesloven af 30. marts 1946 — ikke foreslået tidsbegrænset, jfr. også bemærkningerne ovenfor til § 1 om, at refusionen fremtidig foreslås fastsat til 40 pct. af arbejds lønnen.